

บทที่ ๖

ที่มุมถนนสุขสยามมีร้านขายชาห่มชื่อดังอยู่ร้านหนึ่ง
ด้านนอกของตึกสูงแขวนป้ายชาห่มขนาดใหญ่เขียน
ด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่พิเศษว่า 'ร้านชาห่มเฮียจิ่ง'
แต่สาเหตุที่ร้านนี้มีชื่อเสียงไม่ใช่เพียงเพราะชาห่ม
อร่อย แต่เป็นเพราะ...

"แม่หนู ดูป้ายรับสมัครพนักงานน่านขนาดนี้ คิด
จะสมัครเป็นพนักงานที่นี่หรือจ๊ะ" คุณป้าผู้ปรารถนาดี
ส่งเสียงขึ้นจากข้างหลังโซเฟีย จี๋

โซเฟียตกใจจนเกือบสะดุ้ง

"หนู..." บ้านฉันก็ขายชาห่ม จะมาช่วยคนอื่นขาย
ชาห่มทำไม โซเฟียมัดเปียยาวสองข้าง สวมเสื้อผ้าฝ้าย
ง่ายๆ กับกางเกงเก่าส่วน ใส่รองเท้าผ้าสังเดี้ย

6 ปราบพยศคุณเจ้านาย

อาจเป็นเพราะโซเฟียดูชื่อๆ ดูแล้วเหมือนหญิงสาวจากชนบทที่เข้ามาหางานทำ ดังนั้นคุณป้าขาแม่ที่จึงเตือนเธอด้วยความหวังดี

"ได้ยินว่าร้านนี้ลึกลับมาก..." คุณป้าขาแม่ที่ตั้งใจกดเสียงต่ำ

โซเฟียรู้สึกว่าการหาทางคุณป้าคนนี้ก็ดูแล้วลึกลับทีเดียว เธอจึงถามด้วยความสงสัย "ลึกลับยังไงหะอ่ะ ก็แค่ร้านขายหมูไม่ใช่หะอ่ะ" หรือเป็นเพราะพวกเขามีจุดเด่นอะไรถึงทำให้ชายดีจนชนะ 'ร้านหมูเหี้ยแมค' ของบ้านเธอ

ที่จริงแล้ววันนี้เธอออกมาเตร็ดเตร่โดยอ้างว่ามาหางานทำ ตั้งแต่เรียนจบมาเกือบครึ่งปีนี่ พ่อเธอก็บ่นเธอทุกวัน บ่นจนเธอแทบจะบ้าตายจึงหนีออกมา

เพื่อจะช่วยบริหารกิจการที่ร้าน เธอจึงยอมทำงานตามสายที่เรียนจบปริญญาตรีมาและอยู่ช่วยที่บ้าน แต่พ่อกลับไม่เห็นความดีของเธอ ไม่ว่าทุกวันนี้เธอจะยุ่งอยู่ที่ร้านแทบตายยังไง พ่อก็มักจะว่าเธอเป็นพวกตงงานทำให้เธอโกรธจนแทบจะเป็นบ้า

"ถ้าหนูคิดว่าเป็นร้านขายหมูธรรมดาละก็ หนูก็มองมันผิวเผินไปแล้ว!" ไม่รู้ว่า คุณป้าขาแม่ที่อีกคนโผล่มาตั้งแต่เมื่อไหร่ มาถึงก็ยึดอภิวเคราะห์ "ดูสิ ดู มีร้าน

จันชิง 7

ขาหมูปกติที่ไหนที่ในร้านไม่มีขาหมูสักขา มีแต่เคาน์เตอร์
ถ้าอยากซื้อต้องลงซื้อก่อนแล้วถึงจะจัดส่งไปที่บ้าน หรือ
ไม่ก็มารับวันรุ่งขึ้น นี่มันแปลกพิลึก!"

แปลกพิลึก?

โซเฟียชะโงกหน้าไปดู อืม...ไม่มีขาหมูในร้านเลย
จริงๆ มีแต่เคาน์เตอร์ไม้แดงหนึ่งตัว ข้างในมีผู้ชายสวม
เสื้อเชิ้ตสีดำนั่งอยู่ แถมยังใส่แว่น...กันแดดสีดำ?

นี่มันไม่เหมือนร้านขายขาหมูเลยสักนิด

ร้านขาหมูเฮียแมคของเธอ พอเข้าไปในร้านก็จะเห็น
ขาหมูที่ต้มสดใหม่ กลิ่นหอมโชยชวนให้คนยกนิ้ว ไหน
เลยจะเหมือนแบบนี้ หรือนี่จะเป็นเคล็ดลับที่ทำให้ร้านนี้
ขายดีกว่าร้านเธอ

โซเฟียคิดวิเคราะห์อย่างละเอียด ช่วงเดือนสองเดือน
มานี้ธุรกิจร้านเธอยอดขายตกไป หลังจากสืบถามแล้วถึง
ได้รู้ว่าลูกค้าไหลมาที่ร้านขาหมูเฮียคิงแห่งนี้

ลองแอบสืบดูตอนนี้หน่อยดีกว่า ไม่น่าอาจจะรู้
เคล็ดลับที่พวกเขาสามารถเอาชนะร้านขาหมูบ้านเธอก็ได้
เมื่อถึงตอนนั้น พ่อก็คงต้องยอมรับความสามารถของเธอ
แม้จะไม่เต็มใจนักก็ตาม

"อะไรจะขนาดนั้น จะซื้อกินเลยก็ไม่ได้หรือคะ"
โซเฟียขมวดคิ้วเล็กน้อย แบบนี้ยังขายชนะบ้านเธออีก

8 ปราบพยศคุณเจ้านาย

เทรอเนี่ย ดูท่าจะเอาชนะได้ไม่ถ่วงนะ หากเธอมีโอกาศ
เข้าไปสืบอย่างละเอียดก็คงดี

"แม่หนู จริงๆ แล้วร้านชาหมูร้านนั้นเป็นแค่ฉาก
บังหน้า" เจ้าแก็เนี่ยแฝงบะหมี่ข้างหลังเสริมเข้ามาอีกหนึ่ง
ประโยค เจ้าแก็เนี่ยคนนี้ดูร้ายแรงมาก เธอแนะนำตัวเอง
ด้วยรอยยิ้มแฉ่ง "สวัสดีจ๊ะ ฉันแซ่เจียว เป็นเจ้าของร้าน
บะหมี่ป่าเจียวร้านนี้จ๊ะ!"

โซเฟียถามเจ้าแก็เนี่ยอย่างประหลาดใจว่า "ป่า
เจียวคะ ป้าบอกว่าร้านชาหมูร้านนั้นเป็นแค่ฉากบังหน้า
เทรอคะ"

"ใช่ พวกเราได้ข้อสรุปกันตั้งนานแล้ว" พอป่าเจียว
เอ่ยปาก คนที่อยู่รอบข้างก็พยักหน้าสนับสนุนเต็มที่

ดูท่าทางร้านชาหมูร้านนี้จะเป็นหัวข้อซุบซิบหลักของ
คนแถบนี้

"จ้ะ...พอจะเล่าให้ฟังหน่อยได้มั๊ยคะ" โซเฟียสอบถาม
อย่างถ่อมตัว

"ที่นั่นะเป็น..." สามสาววัยกลางคนโอบล้อมโซเฟีย
เข้ามา และพูดด้วยเสียงกระซิบกระซาบว่า "สำนักงานใหญ่
ของมาเฟีย"

"หา? สำนักงานใหญ่ของมาเฟีย" โซเฟียตะโกน
ออกมา

จันซิง 9

คุณป้าทั้งสามคนหกมือรีบยื่นมาปิดปากเธอ เกือบทำให้เธอหายใจไม่ออก

"ใช้สิ หนูอย่าพูดเสียงดังขนาดนั้นสิ เดี่ยวลูกพี่พวกเขามาได้ยินเข้าจะแย่" คุณป้าซาเม่าที่เตือนเธอด้วยความหวังดี

"หว่า ยังมีลูกพี่ด้วยเหรอ" เจ้าพ่อชายชาหู่? นี่...มันมากไปแล้ว! แบบนี้ยังขายดีกว่าร้านชาหู่บ้านเธอที่ลืบทอดมาหลายสิบปีได้อีก

"ใช่ ลูกพี่นั่น ดูก็รู้ว่าเป็นเจ้าพ่อ" ป้าเฉียวพูดเสริม

"ใช่ ตัวสูงใหญ่ชะขนาดนั้น ครั้งที่แล้วฉันเห็นเขาใช้หมัดเล่นงานลูกน้อง อี้ย และไม่เป็นท่าเลย!" คุณป้าซาเม่าที่อธิบายต่อ

"ผู้ชายคนนั้นนะ ใส่เสื้อไม่ติดกระดุมตั้งหลายเม็ด แกรมยังใส่แว่นตาดำปี ดูก็รู้ว่าไม่ควรไปเหย้าให้เขาโกรธ!" คุณป้าซาเม่าที่รีบบรรยายภาพอย่างตั้งใจ

"แม่หนู ฉันว่าทางที่ตือยาเข้าไปใกล้ร้านนั้นเด็ดขาดจะดีกว่า!" คุณป้าวัยกลางคนทั้งสามกำชับด้วยความปรารถนาดี

"อ้อ ค่ะ ขอบคุณนะค่ะ" โซเฟียแอบปาดเหงื่อและบอกลานุกคละระดับ 'ป้า' ที่ปรารถนาดีทั้งสามคน

เธอลงท้ายด้วยการกินอาหารแถวๆ นั้น พอกินอ้อม

10 ปราบพยศคุณเจ้านาย

ก็เดินเตร็ดเตร่กลับมาที่ถนนสุขยางอีกครึ่ง

"สำนักงานใหญ่มาเพียชายชาหมู? ช่างคิดจริงๆ"
เธอพูดคนเดียวไปเรื่อย แต่แล้วหางตาก็เหลือบไปเห็น
คนคนหนึ่งอ้อมเข้าไปทางด้านหลังร้านนั้นและหลบเข้าไป
ทางประตูหลัง

เธอจึงเดินตามไปอย่างอดไม่ได้

นี่มันก็ดูจะอันตรายจริงๆ คนคนนั้นใส่เสื้อเชิ้ตสีดำ
กางเกงขาวสีด้า แถมยังผูกเนกไทสีด้าด้วย! ดูแล้วอาจ
เป็นลูกน้องของลูกพี่ใหญ่สุดโหดที่ว่ากันคนนั้นก็ได้

แม้ขาเธอจะสั้นเล็กน้อยแต่ก็ยังคงเดินต่อไป
ข้างหน้า กระทั่งถึงหลังร้านชายชาหมู เธอก็ต้องตาค้าง
ตกใจทันที

ผู้ชายสามสี่คนแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสีดำและกางเกง
ขาวสีด้าทั้งหมด พวกเขากำลังขนย้ายกล่องใส่ของซึ่ง
ดูท่าทางค่อนข้างหนักเอาการอยู่ นอกกล่องเป็นภาพ
คอมพิวเตอรื...

ไซ่เพียชนลูก เธอเดาว่าดีไม่ตีของเหล่านั้่นอาจ
จะเป็น...ปืน!

ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกว่าการวิ่งมาของเธอดูจะเป็นเรื่อง
ที่ไม่ฉลาดเอาซะเลย

"นี่ เธอตรงนั้นนะ เพิ่งมาใหม่ใช่ไหม ยังไม่รีบมา

ช่วยกันอีก!" ผู้ชายคนหนึ่งพูดเสียงดังใส่เธอ
"ฉัน?" โซเฟียชี้ตัวเอง เธอหนีไม่ทันแล้วจริงๆ
"งงอะไร รีบมาเร็วๆ เข้า ถ้ายังทำไม่เสร็จอีก เดี่ยว
พี่วินซ์มาเห็นเข้าก็โดนเล่นงานกันทุกคนพอดี" ผู้ชาย
คนนั้นดันเธอและยกถังขึ้นมาวางบนมือเธอ
"ฉัน...ฉันไม่ใช่..." โซเฟียกำลังจะอธิบายว่าตัวเอง
ไม่ใช่คนมาใหม่อะไร แต่ผู้ชายคนนั้นดูเหมือนจะไม่ฟัง
เธอเลยสักนิด แถมยังรีบตะโกนอย่างลนลานว่า
"พี่วินซ์ พวกเราทำใกล้เสร็จแล้วครับ"
หา!...นี่คือผู้ชายที่เมื่อกี้เพิ่งพูดเสียงดังใส่เธอจริงๆ
เธอเรื่องนี้ ทำไมอยู่ดีๆ กลายเป็นคนตาขาวขนาดนั้นนะ
โซเฟียชะงัดคอด้วยความสงสัยว่า 'พี่วินซ์' ที่
ทำให้ผู้คนกลัวจนตัวสั่นนี้หน้าตาเป็นยังไงกันแน่
เหวอ! 'พี่วินซ์' คนนั้นดูแล้วน่าจะสูงสักหนึ่งร้อย
แปดสิบเจ็ดเซนติเมตร ทั้งสูงทั้งตัวใหญ่กำยำ แม้เขาจะ
ไม่ได้ใส่เสื้อเชิ้ตสีดำ แต่ก็ไม่ได้ติดกระดุมสองเม็ดแรก
และก็ใส่แว่นตาจริงๆ
เขา...เขาคือลูกพี่ใหญ่!?
โซเฟียเบิกตาโตและรู้สึกว่าจะตัวเองหายใจไม่ออก
แยแล้ว หหมดกัน! เธอไม่น่าประหลาดใจและหนี
ออกมาแบบนี้เลย หากเธอมาจบชีวิตในสำนักงานใหญ่

12 ปราบพยศคุณเจ้านาย

ของมาเพียแบบนี้ พ่อคงไม่มีทางหาเธอเจอแน่ๆ ฮือๆ...

"ทำไมเพิ่งมาจัดการสินค้านี้เอาตอนนี้ ฉันจำได้ว่าสิ่งพวกนายไปตั้งแต่หลายวันก่อนแล้ว" เสียงทุ้มเข้มฟังดูแล้วน่าเกรงขามมาก และคนที่พูดก็คือคนที่ถูกเรียกว่า 'พีวีนซ์' คนนั้น

"พีวีนซ์ครับ ช่วงหลายวันนี้ ผมยุ่งติดต่อกับพวกทางเชียงใหม่ ก็เลย..."

สินค้านี้? เชียงใหม่?

นี่มันคือสมพันธมิตรมาเพียข้ามชาติเทรอนี่

โซเพียลังเลว่าควรทิ้งของหนักในมือและหนีเอาชีวิตรอดดีไหม

"คนที่ฉันให้นายไปหา หาได้หรือยัง โต๊ะฉันและจนดูไม่ได้แล้ว" วินเซนต์ เว่ยถามเสียงทุ้มเข้ม

"เอ่อ หา...หาได้แล้วครับ" ผู้ชายที่เหมือนหนูเจอแมวคนนั้นหันมาคว้าโซเพียไว้หมับ และดันร่างที่บอบบางของเธอไปข้างหน้า "เธอนี่ล่ะครับ ผมเพิ่งรับเธอเข้ามา"

"ฉัน ฉัน ฉัน..." เป็นฉันไปได้ยังไง โซเพียลื่นพันกัน เธอไม่เคยพูดว่าอยากเข้าร่วมแก๊งมาเพียนะ!

"เธอ?" วินเซนต์ทำหน้าสงสัย "ทำทางทั้งผอมทั้งบอบบาง ไม่ใช่ทำแค่สองวันก็หนีอีกนะ"

โซเพียรู้สึกได้ว่าสายตาของ 'พีวีนซ์' กำลังตรวจสอบ

ไปหัวตัวเธอ

"ฉันใช้ไม่ได้หรอก..." อย่าให้เธอเข้าแก๊งมาเฟียเลย!
แม้ว่าเธอจะมีแรงมาก แต่สำหรับสังคมมาเฟีย แค่มีแรง
คงไม่มีประโยชน์มั้ง

ผลก็คือผู้ชายซี้ตลาดเหมือนหนูคนนั้นรีบเอามือปิด
ปากเธอไว้ "ลูทพี่ครับ พี่ดูเธอสิครับ แข็งแรงจะตาย ขนาด
ลิงหนักขนาดนี้ยังยกไหวเลย" ชายคนนั้นพูดแล้วยังเอา
มือตบหลังที่เธอยกอยู่ด้วย

"อี ฮือ..." โซเฟียทำเสียงค่านเบาๆ แต่ด้วยมือที่
กำลังยกหลังกับปากที่โดนปิดอยู่ ทำให้เธอไม่สามารถแสดง
ความไม่ยินยอมอย่างถึงที่สุดออกมาได้มากนัก

"เอาเถอะ ลองทำดูก็แล้วกัน ถ้ามีปัญหาหลังจาก
ฉันไล่เธอออกแล้ว ฉันจะมาจัดการนาย" วินเซนต์ดัน
แว่นตาดำที่สันจมูกขึ้นและเดินจากไป

"เฮ้อ เกือบไปๆ!" ชายคนนั้นเพิ่งจะยอมปล่อยให้
เขาไม่ทันสังเกตเห็นว่าโซเฟียแทบจะหมดลมหายใจแล้ว
"ยินดีที่ได้รู้จัก ฉันเป็นเจ้าของของเธอ ชื่อตราก้อน เฟีย
แต่ทุกคนมักเรียกฉันว่าตราก้อนฟลายเพราะออกเสียง
คล้ายกัน ฉันเป็นผู้จัดการที่นี่ มีปัญหาอะไรก็ถามฉันได้
หมด"

"ตราก้อน...ฟลาย?" โซเฟียฟังจนหูเกือบพันกัน

14 ปราบพยศคุณเจ้านาย

"พี่...แมลงปอ?" เรียกเขาว่าดราก้อนฟลายที่หมายถึงแมลงปอแบบนี้ทำให้ความน่าเกรงขามของชื่อดราก้อนเหมือนลูกโป่งที่โดนเจาะรู ความน่ายำเกรงหายหมดเกลี้ยงในทันที

"เธอชื่ออะไร" ดราก้อนฟลายถามเธอ ส่วนมือก็ดันเธอป็นขึ้นไปขึ้นบน

โซคคิดว่าแรงแขนของโซเฟียได้รับการฝึกฝนจนเป็นแขนเหล็กตั้งแต่ตอนฝึกสุนัขหมาหมู ดังนั้นพอต้องมาแบกของทั้งลังป็นขึ้นบันไดก็เลยไม่รู้สึกเหนื่อยหอบ พุดง่าย ๆ ก็คือแขนที่พอมเรียวยของเธอมีพลังอย่างมหัศจรรย์

"ฉันชื่อ...โซเฟีย จี แต่ฉันตอยตีไม่เป็นนะคะ และฉันก็ไม่กล้าถือป็น และไม่กล้าฆ่าคนด้วย ดังนั้นฉันอาจไม่เหมาะกับงานที่นี่หรอกค่ะ" เธอขึ้นมาถึงข้างบนและวางของลง หลังจากนั้นก็รีบถอยหลังพรวดจนถึงปากทางบันไดเพื่อเตรียมพร้อมหนี

"ตอยตี?" ดราก้อนฟลายพูดด้วยสีหน้างุนงง "ผู้ช่วยงานธุรการไม่จำเป็นต้องตอยตีเป็น"

"ผู้ช่วยงานธุรการ?" มาเฟียเขามีตำแหน่งงานนี้กันด้วยเหรอ หรือพวกเขาจะเป็นองค์กรที่พอกตัวแล้วประเด็นคือพอกจนชาวสะอาดพอหรือยัง ไม่แน่ว่าในลังเหล่านี้้อาจเป็นเฮโรอินหรือป็นก็ได้!

"ใช้สิ พุดตรงๆ งานของเธอก็คืองานเบ้ แต่หลักๆ ทั้งหมดก็คือรับใช้พีวีนซ์ อย่างงานจัดการเอกสารที่พีวีนซ์ต้องการให้เธอทำ จนไปถึงทั้งเรื่องเล็กและเรื่องใหญ่ที่พี่เขาสั่ง เธอก็ต้องคอยทำตามความต้องการของพี่เขาพวกนี้ก็คือเนื้อหางานทั้งหมดของเธอ แน่หนอว่าพีวีนซ์ของพวกเราอารมณ์อาจจะ...ร้ายสักนิด ดังนั้นเธอต้องอดทนหน่อย เขาเป็นคนพุดจาเสียงดัง เธอยอมให้เขาตำว่าแต่โดยดีก็จะหมดปัญหา ฉันจะคอยพยายามช่วยเธอเอาไว้"

อารมณ์ร้าย? เสียงดัง?

ดูแล้วหมัดเขาก็น่าจะหนักด้วย ไม่งั้นผู้จัดการคนนี่คงไม่กลัวเขาถึงขนาดนั้น

"งั้นเขา...เขา...อัดคน...ใหม่" ที่จริงแล้วสิ่งที่เธออยากถามก็คือ ลูกพี่ใหญ่ฆ่าคนใหม่ แต่เธอไม่กล้าพอที่จะถามออกไป

"ถ้าเป็นผู้ชายเขาก็มีอัดบ้าง แต่เธอเป็นผู้หญิง เขาอาจจะปรานี ที่ฉันตั้งใจหาผู้หญิงมาทำหน้าที่นี้ก็เพราะหวังว่าลูกพี่จะเก็บอาการและอดกลั้นบ้าง ไม่อย่างนั้นฉันก็ต้องคอยช่วยหาผู้ช่วยให้พี่เขาต่อไปอีก ถ้าลูกพี่ไม่มีผู้ช่วย คนช่วยก็จะเป็นฉันนี่แหละ เพราะฉันต้องไปคอยรับใช้ลูกพี่เอะอะก็จะโดนอัด โดนเตะ โดนตำ..." จู๊ๆ ตราก้อนฟลาย

16 ปราบพยศคุณเจ้านาย

กับนอกมาไม่หยุดเหมือนได้โอกาสในที่สุด

"เอ่อ พี่ตราก้อนฟลาย ฉันขอไม่..." พระเจ้า หากเธอหนีตอนนี้ มันจะสายไปแล้วหรือเปล่า

"เธออย่ากังวลไปเลย เอาแบบนี้ละกัน เธอไปจัดการโต๊ะของพีวินซ์ให้เรียบร้อย จัดเก็บของเข้าที่เดิม หลังจากนั้นเธอก็ไปพักหรือไปทำอะไรก็ได้ พีวินซ์ออกไปพบลูกค้าแล้ว ไม่กลับมาภายในสองชั่วโมงนี้หรอก" ตราก้อนฟลายกลัวเธอจะไม่รับงานนี้จึงรีบหว่านล้อม "ส่วนเรื่องเงินเดือน เธอลองคิดดูว่าอยากได้เท่าไร ฉันจะพยายามช่วยให้ได้ตามที่เธอต้องการ"

"มีเงินเดือนด้วย?" นี่มันองค์กรมาเฟียที่พอกตัวแล้วและบริหารจัดการแบบธุรกิจจริงๆ นะเนี่ย!

"พูดอะไรของเธอ" ตราก้อนฟลายตบเบาเธอ "ไปเถอะที่นั่งของเธอก็อยู่ตรง...โต๊ะว่างสองสามตัวข้างๆ ลูกพี่ เธอเลือกสักตัวก็แล้วกัน! ฉันไปก่อนนะ ยังมีเรื่องต้องจัดการอีก อ้อ เตี่ยวสายๆ เธอต้องไปกรอกข้อมูลกับคุณพี่สาวที่เคาน์เตอร์คนนั้นด้วยนะ!"

"พี่ตรา..." โซเฟียยังไม่ทันได้พูด ชายคนนั้นก็วิ่งออกไปแล้ว

เอ่อ ทำยังไงดี แบบนี้นับว่าเธอหางานทำได้แล้วหรือเปล่านะ ถ้าพ่อรู้ น่ากลัวว่าคงไล่เธอออกจากบ้านมั้งนี่

จันฉิง 17

เนื่องจากโซเฟียไม่มีโอกาสหนึ่งจริงๆ จึงจำเป็นต้อง
จัดโต๊ะของลูกพี่ใหญ่

โต๊ะของลูกพี่ใหญ่ไม่ได้รบกวนแบบธรรมดาจริงๆ! ไม่ถึง
ขนาดสกรปรก แต่ก็รกถึงขั้นสุด ดูรู้เลยว่าลูกพี่ใหญ่คง
ไม่มีความอดทนพอที่จะเก็บของที่เอาออกมาเข้าที่เดิม บน
โต๊ะเลยเต็มไปด้วยกองเอกสารกระจัดกระจายเกลื่อนกลาด
ไปหมด เธอรีบไปรีบมายังเจอคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กซุกอยู่
ใต้สุดเครื่องหนึ่งด้วย

"โต๊ะทำงานที่ละเอียดยังไม่เป็นท่านี่ไม่เข้ากับห้องทำงาน
ที่ทันสมัยสุดๆ นี่เลยจริงๆ" เธอจัดโต๊ะไปวิจารณ์ไป

ที่จริงแล้วโซเฟียรู้สึกว่ที่นี้ดูไม่เหมือนสำนักงาน
ใหญ่ของมาเฟียที่เธอจินตนาการไว้ เพราะมันทันสมัย
เกินไป เป็นระบบระเบียบและสวยใหม่สะอาดตาเกินไป
ไม่เหมือนกับภาพสำนักงานใหญ่มาเฟียในจินตนาการของ
เธอเลยสักนิด

"ทำไมมีคนที่สามารถทำโต๊ะทำงานให้ละเอียดยัง
ได้แบบนี้ละ" โซเฟียหยิบของที่ดูเหมือนเมนบอร์ดขึ้นมา
ด้วยความเหลือเชื่อ มองแวบเดียวและตัดสินใจใส่ไว้ใน
หมวดของเบ็ตเตล็ด เธอหยิบผ้าขึ้นมาถูโต๊ะอย่างแรง เริ่ม
คิดว่าควรทำงานนี้ต่อไปหรือไม่

ที่นี้ดูเหมือนจะไม่น่ากลัวอย่างที่คิด ทุกคนต่างดูยุ่ง

18 ปราบพยศคุณเจ้านาย

มาก ที่ทำงานมีคนประมาณสี่ห้าคน แต่ห้องกลับใหญ่โต
จนน่าตกใจ รวากับสามารถรองรับคนได้ยี่สิบถึงสามสิบคน
หรือที่นี้จะเป็นเพียงแค่ที่ทำการของกลุ่มลับ แต่
ไม่ใช่สำนักงานใหญ่

"กำลังเหม่ออะไรของคุณ" เสียงชายหนุ่มทุ่มเข้มที่
แข็งกระด้างขัดจังหวะความคิดของเธอ

"ว้าย!" เธอตกใจสะดุ้ง ผลของการหมุนตัวกลับมา
อย่างรวดเร็วทำให้ผ้าเช็ดโต๊ะในมือเธอเกือบจะสะบัดโดน
หน้าเขา

"เฮ้ย คุณทำบ้าอะไรเนี่ย" เสียงคำที่เข้มมีพลังถูก
เปล่งออกมา

"ลูก...ลูกพี่ใหญ่" แยกแล้วคราวนี้ โซเฟียรีบเก็บผ้า
ตัวสั้น เธอรู้สึกขาไปทั้งหนังศีรษะ

"มือไม้รวดเร็วดี ทำความสะอาดจัดการได้ไม่เลว
กินข้าวหรือยัง ไปกินข้าวกันเถอะ!" วินเซนต์มองโต๊ะที่
ไม่เห็นประกายเงางามมานานแล้วพูดอย่างพอใจ

"ฉันกินอิ่มแล้วค่ะ" นี่มันบ่ายสามโมงแล้ว ใครจะยัง
ไม่ได้กินข้าวกัน

แต่เห็นได้ชัดว่าคำตอบของเธอไม่สำคัญ วินเซนต์
เดินไปที่ประตู

โซเฟียยืนงงอยู่ที่เดิมจนเขาหนีไปได้จึงหันกลับมา

จันฉิง 19

"ยังยืนเหม่ออะไรอีก คราวนี้เจ้าตราก้อนฟลายตันหาคคน
สมองเข้ามาให้ฉัน มันนี่จริงๆ..." คำพูดไม่น่าฟังข้างหลัง
ถูกกลบเกลื่อนไป

พอโดนว่าอย่างนี้ เธอจึงรีบเดินตามไป แต่ปากก็ยัง
พูดต่อว่า "แต่ฉันกินอิ่มแล้วนะคะ..."

เสียงเธอเบาลงเรื่อยๆ เพราะเพิ่งจะรู้สึกว่ามีผู้ชาย
จอมพยของคนที่ไม่ได้ฟังเธอพูดเลยสักนิด

ที่จริงแล้วโซเฟียไม่นับว่าเป็นคนตัวเล็ก เธอสูง
หนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร รูปร่างนับว่าจัดอยู่ใน
ประเภทพอมเพริ้ว แต่เมื่อเธอยืนอยู่ข้างๆ เขาก็ร่างกาย
กำยำสูงใหญ่ ดูยังไงเธอก็ตัวเล็กอยู่ดี

ฝัก้าวของวินเซนต์หนักแน่น เวลาเดินไม่มีเสียงแต่
ค่อนข้างเร็วทีเดียว ทำให้โซเฟียเดินตามจนเหนื่อย เขา
เดินนำเธอออกจากประตูหลังของร้านชาหมี และกลับไป
บนถนนสู่ยหยา

"ผมไม่กินข้าวอบซีโครงหมูร้านข้าวกล่องตรงนั้น
โกยซีหมีปลาหมึกร้านข้างหน้านั้นผมก็ไม่กิน รสชาติหวาน
ของร้านพิชซ่าทางซ้ายตรงนั้นผมก็ไม่ชอบ..." วินเซนต์เดิน
ไปพูดไป แถมยังไม่หยุดดูว่าเธอเดินตามมาทันหรือเปล่า
"ว่าแต่ คุณชื่ออะไร"

ในหัวสมองโซเฟียยังคงเต็มไปด้วยข้าวอบซีโครงหมู

20 ปราบพยศคุณเจ้านาย

กับโกยซีหมีปลาหมึก ตั้งตัวไม่ทันกับคำถามที่ลู่ๆ ก็โพล่งขึ้นมาของเขา

"เป็นนัยที่แท้จริง" เขาช่วยสรุปให้เธออย่างรวดเร็ว "ผมไม่บังคับให้คุณต้องจำทุกอย่างได้ในวันนี้ แต่อย่างน้อยก็ต้องซื้ออาหารให้ถูกนะ! ผมนะเลี้ยงง่าย นอกจากของบางอย่างที่ผมไม่กินแล้ว นอกนั้นผมก็กินหมด"

เลี้ยงง่าย?

ในที่สุดโซเฟียก็เข้าใจวัตถุประสงค์ที่เขาพาล่ามมาทั้งหมดเมื่อสักครู่ ที่แท้เขาก็กำลังบอกให้เธอรู้รสชาติที่เขาชอบ แต่เขา...นี่ก็ไม่กิน นั่นก็ไม่กิน...ยังบอกว่าตัวเองเลี้ยงง่ายอีกเธอ

ผู้ชายคนนี้นิสัยไม่ดีเอามากๆ! เลือกกิน ใช้กำลังรุนแรง หยาบกระด้าง หากไม่ใช่เพราะเป็นลูกพี่ใหญ่เกรงว่าคงไม่มีที่ไหนจะเอาเขาจริงๆ

"คุณทำหน้าที่แบบนี้หมายความว่ายังไง" วินเซนต์มองเห็นความสงสัยบนใบหน้าเธออย่างชัดเจน

"เปล่าๆ! ฉันชื่อโซเฟีย จี๋อะ" เธอรีบก้มหน้าอย่างเจียมตัว

"ผมชื่อวินเซนต์ เว้ย ไม่ต้องเรียกผมว่าลูกพี่ใหญ่ คุณอยากเรียกว่าอะไรก็ตามใจ" เขาดึงมือที่ล้วงกระเป๋าอยู่ออกมาและโบกมือเรียก "ไปกินอันนั้นดีกว่า" เขาดึง

ข้อคอกเธอและจูงข้ามทางม้าลาย

นั่นเป็นร้านอาหารจานด่วน พอเข้าประตูไปวินเซนต์
ก็เดินไปนั่งที่โต๊ะริมหน้าต่าง

"กินอะไรดี เนื้อวัวกระทะร้อนดีกว่า คุณล่ะ?"

วินเซนต์ถามขณะที่ดูเมนูอาหารในมือ

"ฉัน...กินอิ่มแล้วค่ะ" ก็บอกไปตั้งแต่แรกแล้ว ผู้ชาย
คนนี้นี่จริงๆ เลย!

"จันกาแพ น้ำผลไม้ ชา" เขายื่นเมนูมาหน้าเธอ

โซเฟียแต่งตั้งไปข้างหลังอย่างอัตโนมัติ "ไม่ต้องแล้ว
ค่ะ น้ำเปล่าก็พอค่ะ"

"ก็แล้วแต่คุณ" จากนั้นเขาก็สั่งอาหารชุดของตัวเอง

โซเฟียจ้องผู้ชายตรงหน้าและพบว่าเขาดูอ่อนโยน
ขึ้นมากหลังจากถอดแว่นกันแดดออก นอกจากนั้นเขายัง
มีขนตาที่ทั้งยาวและงอน ดูแล้วสวยกว่าผู้หญิงซะอีก

จมูกของเขาโค้งเป็นสัน มองแล้วให้ความรู้สึกเป็น
คนเล่นๆ ไม่จริงจัง แต่ดูโดยรวมแล้วเขาเป็นผู้ชายที่ไม่เลว
คนหนึ่ง

เฮ้อ เสียตายก็แต่ผู้ชายคนนี้นี่เสียแยะมัต

"คุณทำหน้าที่แบบนี้ก็แล้ว" วินเซนต์ที่รีตาคูโดย
ไม่ขยับตัวแม้แต่หน่อย

"หน้าแบบไหนคะ" โซเฟียลูบใบหน้าตัวเอง

22 ปราบพยศคุณเจ้านาย

"หน้าแสดงความสงสาร" เขาโน้มตัวเข้ามาใกล้และจับคางเธอไว้ก่อนที่เธอจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบ "ผมไม่ชอบหน้าแบบนี้ ต่อไปห้ามทำหน้าแบบนี้อีก"

โซเฟียโดนโบหน้าของเขาที่ขยายใหญ่ตรงหน้าทำจนตกใจพูดไม่ออก แม้ว่าเขาจะดูดุร้าย แต่แรงมือที่จับคางเธอเมื่อสักครู่กลับกำลังดี ไม่ถึงขนาดบีบจนทำให้เธอเจ็บ แต่ก็หนักแน่นพอที่จะทำให้เธอหนีไม่ได้

"อืม" เธอรีบตอบรับ

เขาจึงปล่อยเธออย่างรวดเร็ว

โซเฟียตีมน้ำไปคำหนึ่ง ความรู้สึกตื่นเต้นหายไก่อนข้างมาก บางที่เธออาจจะต้องค่อยๆ ยอมรับความจริงแล้วว่า...ตัวเองได้เข้าสู่แก๊งมาเฟียแล้ว

"เจ้านายคะ ฉันขอถามคำถามคุณข้อหนึ่งได้ไหมคะ" มองสบตากับเขาแบบนี้มันแปลกพิลึก แม้ว่าเขาจะไม่น่ากลัวเหมือนที่เธอคิดไว้ แต่ก็ไม่ถึงขนาดคุยเล่นกันได้นะ!

ไม่แน่ว่าเธออาจมีเคล็ดลับเฉพาะของตระกูลอะไรบางอย่างถึงทำให้ร้านขายชาห่มของเขาขายดีเป็นหน้าตาหาขอแค่เธอสืบมาได้ เธอก็สามารถหาโอกาสหนีไปได้อย่างเนียนๆ แม้ว่าร้านของบ้านเธอจะไม่ไกลจากที่นี่ แต่หากเธอระวังสักหน่อยก็คงไม่ถูกจับได้...หรือกมัง

"คำถามอะไร" เขาใช้นิ้วเคาะโต๊ะเบาๆ ดูเหมือนคิ้ว

จันฉิง 23

จะขมวดเข้าหากันเล็กน้อยเพราะความหิว

"เจ้านายไม่ชอบกินชาหฺมูหรือคะ" เธอเริ่มพยายาม
เปิดทางเข้าประเด็นหลัก

"ชาหฺมู? ไม่ได้ชอบหรือไม่ชอบเป็นพิเศษ ตั้งแต่
ตาแก่หนีไป ผมก็ไม่ได้กินชาหฺมูอีกเลย" เขายักไหล่

"ตาแก่?" เธอถามอย่างสงสัย

"ก็ตาคนที่ชื่อว่าคิงส์ตัน เว่ยนั้นไง พ่อผมเอง ร้าน
นั้นแต่ก่อนก็เป็นเขาที่แหละที่เปิด" เขาทำปากเบ้อย่าง
ไม่เห็นด้วย

"เฮียคิงก็คือพ่อของคุณ? ได้ยินว่าชาหฺมูของเขามี
ชื่อเสียงมาก" มีชื่อเสียงพอๆ กับพ่อของเธอ เพียงแต่
พ่อเธอไม่ยอมรับว่ามีร้านไหนที่มีชื่อเสียงเหมือนตัวเอง

"ใช่ เขาเป็นคนทำ เรื่องของเรื่องก็คือตาแก่จอมดี
นั้นบอกว่าอยากเกษียณก็เกษียณ และโยนร้านมาให้ผม
แถมยังห้ามไม่ให้ผมเลิกกิจการด้วย" คิดแล้วก็โมโห
ตาแก่จอมดีและช่างหาเรื่องที่บ้านเขาคอนนั้นยังบอกอีกว่า
จะหนีออกจากบ้านหากเขาไม่ยอมรับช่วงร้านต่อ

และในความเป็นจริง ตาแก่ก็เคยหนีออกจากบ้าน
จริงๆ

แม้ว่าวินเซนต์จะกินชาหฺมูที่พ่อทำมาจนโต แต่แม่แต่
ชนหฺมู เขาก็ยังถอนไม่เป็น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการต้มชาหฺมู

24 ปราบพยศคุณเจ้านาย

อะไรพวกนั้นเลย นอกจากนั้นสิ่งที่เขาเรียนมาก็ไม่เกี่ยวกับชาหมุเลยแม้แต่น้อย ดังนั้นจึงเป็นเรื่องธรรมดาและแน่นอนที่เขาจะปฏิเสธตาแก่ในตอนนั้น

คิดไม่ถึงว่าตาแก่คนนั้นดันหนีออกจากบ้านไปจริงๆ ทำเอาเขาต้องรีบหางานที่ยุ่งจะแย่งเพื่อออกไปตามหาหิ้งคิน

ต่อมาเขาเลยได้แต่ประนีประนอม ตาแก่เกษียณออกไปเที่ยวแล้ว ถึงเขาจะเปิดร้านแต่ข้างในขายอะไร ตาแก่ก็ไม่รู้อยู่ดี ดังนั้นเขาก็เลยยอมรับช่วงกิจการที่ร้านมา

"ร้านนี้ดีออกนะคะ พ่อคุณคงทุ่มเทบริหารมามาก" ไม่อย่างนั้นคงไม่สามารถแย่งลูกค้าจากบ้านเธอมาได้จนถึงตอนนี้

"ผมไม่ได้สนใจเรื่องนี้" วินเซนตียกไหล่

"แล้วคุณสนใจอะไรคะ" พอเธอถามออกไปบีบก็รู้สึกอยากกอดตัวเองจริงๆ เขาเป็นลูกพี่ใหญ่ของแก๊งมาเฟีย จะให้เขาพูดว่าเขาสนใจขายเฮโรอีนหรือยัง

"ก็เหมือนที่คุณเห็น ผมก็ตั้งบริษัทที่ตรงกับ ความสนใจของผม!" เมื่อวินเซนตเห็นอาหารที่สั่งมาเสิร์ฟ แล้วก็หยิบตะเกียบกินข้าวคำโต

บริษัท? ตั้งแก๊งสะลิ!

"บริษัทเราขายอะไรกันแน่เธอคะ ฉันหมายถึง

นอกจากขาหมูพะคะ" เธออดไม่ได้ที่จะถาม

คิดไม่ถึงว่าคำตอบของเขาจะอยู่เหนือความคาดหมาย
ของเธออย่างสิ้นเชิง

"ยังจะขายอะไรได้อีก ก็คอมพิวเตอร์นะสิ ขายทั้ง
ฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์" เขากินข้าวเข้าไปคำใหญ่อย่าง
รวดเร็วและจริงจัง

"คอมพิวเตอร์!? โซเฟียตบโต๊ะและยืนขึ้นทันที

"ผมขายคอมพิวเตอร์ชุดใจอะไรคุณเธอ ทำไม มี
ปัญหาเธอ" เขาอยากจะทำหัวสมองของผู้หญิงที่มคนนี้
ออกมาดูจริงๆ ว่าข้างในบรรจุอะไรเอาไว้

ดังนั้นจะโทษเขาที่ชอบโมโหไม่ได้ เพราะข้างตัวเขา
มักมีแต่คนที่มๆ ล้อมรอบเต็มไปหมดแบบนี้

"คุณ...คุณ...คุณไม่ใช่ลูกพี่ใหญ่ของแก๊งมาเฟีย
เธออะ บริษัทนั้นไม่ใช่สำนักงานใหญ่ของแก๊งมาเฟีย
เธออะ" เธอเข้าใจผิดเธอ เป็นไปได้ยังไง พวกบ้าๆ
แกวนั้นก็พูดแบบนี้กันหมดไม่ใช่เธอ

"สำนักงานใหญ่ของแก๊งมาเฟีย?" วินเซนต์เกือบจะ
พน้าวออกมา ตามติดด้วยเสียงหัวเราะอย่างดัง "นี่เป็น
เรื่องตลกที่สร้างสรรค์ที่สุดที่ผมได้ยินในปีนี้อย่างนะ ฮ่าๆๆ
ผมให้รางวัลคุณเป็นถ้วยหนึ่งเม็ด" เขาพูดพร้อมกับคืบถั่ว
ใส่ปากเธอ

26 ปราบพยศคุณเจ้านาย

เธอเกือบถั่วติดคอ

"แต่ว่า...แค่ๆๆ!" โซเฟียรับน้ำอุ่นที่เขาส่งมาให้และดื่มเข้าไปอีกใหญ่กว่าจะหยุดไอ "แล้วพวกสิ่งที่พีตราก้อนฟลายให้ฉันยก ช่างในบรรจจะอะไรไว้เธอคะ"

"ก็คอมพิวเตอร์นี่ละสิ จะเป็นอะไรได้" วินเซนต์มองใบหน้าซีดขาวของเธออย่างขำๆ "จะให้ป็นเฮโรอื่น? ปีน? หรือกัญชาเธอ"

"ฉัน...ฉัน...ฉัน..." เธอโดนหัวเราะใส่จนหมดท่า "แล้วทำไมคุณต้องให้ทุกคนใส่เสื้อเซตสีด้า ผูกเนกไทสีด้า และกางเกงสีด้าไปทำงานด้วยคะ" เธอสังเกตเห็นลูกน้องที่เข้าออกบริษัทล้วนแต่แต่งกายด้วยเสื้อและกางเกงสีด้า

"เรื่องนี้นะ..." เขานิ่งไปสักพัก "จะปล่อยให้ตาแก่รู้ไม่ได้ว่าผมย้ายสำนักงานใหญ่ของบริษัทมาไว้ที่นี่ แถมยังแขวนป้ายขายชาหมี แต่จริงๆ ขายคอมพิวเตอร์ ดั้งนั้นก็เลย..."

"ก็เลย?" ที่จริงแล้วที่นั่นก็เป็นสำนักงานใหญ่ลับจริงๆ เพียงแต่ไม่ใช่แก๊งมาเฟีย ทว่ากลับเป็นสำนักงานใหญ่ลับของบริษัทคอมพิวเตอร์

"ที่นั่นมีพนักงานเข้าๆ ออกๆ จำนวนมาก แม้ว่า จะเข้าออกทางประตูหลัง แต่หากมีคณของบริษัทสาขาย่อย มาประชุมที่นี้กันหมดก็จะเป็นที่จับตามองของคนภายนอก

จันฉิง 27

ดังนั้นผมเลยบอกให้พวกเขาใส่ชุดที่อำพรางตัวหน่อย" ตอนที่เขาพูดเรื่องนี้ขึ้นมาใหม่ๆ ก็รู้สึกกังวลใจนิดหน่อย แต่พอรู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าทุกคนแต่งกายด้วยสีดำจนเป็นเครื่องแบบประจำของบริษัทไปแล้ว

ตอนนั้นดราก้อนฟลายพูดกับเขาว่า 'พีวินซ์ ได้ยินว่าคนที่ทำงานแบ็กสแตจของละครเวทีก็แต่งตัวด้วยสีดำ เพื่อให้กลมไปกับสีของฉาก ดังนั้นถ้าพวกเราใส่สีดำรับประกันว่าจะไม่เป็นที่สังเกตที่สุด'

ตอนนั้นเขาก็ชี้แจงจะพูดอะไร แม้จะรู้สึกว่าการทำแบบนี้มันไม่ช่วยปกปิดสักนิด แต่ก็ชี้แจงจะคิดหาวิธีประตุหลังของร้านชาหมี วันๆ มีพนักงานเข้าออกมากมายขนาดนี้ ดูยังไงก็ไม่ปกติ

"อำพราง? ฉันว่ามันกลับยิ่งดึงดูดความสนใจนะ ลีคะ!" จู่ๆ โซเฟียก็รู้สึกคอแห้งขึ้นมา จึงหยิบแก้วน้ำขึ้นดื่มเข้าไปอีกใหญ่ "คุณรู้ไหมว่าเพื่อนบ้านรอบข้างคุณเขาพูดว่าร้านนี้เป็นสำนักงานใหญ่ของแก๊งมาเฟีย"

"ผม...จริงเหรอ" เขาอุทานอย่างเบาๆ

"ใช่ค่ะ" ผลก็คือทำให้เธอกลัวอยู่เป็นนาน เกือบจะต้องเล่นแผนหนีตาย

"อืม ฟังดูเหตินะ" เขาพูดและลูบคางไปพลาง

เธออยากจะย้อนเขากลับไปว่า 'เห่า! ของคุณนะสิ'

28 ปราบพยศคุณเจ้านาย

แต่ก็ไม่กล้าพอ

แม้ว่าเขาจะไม่ใช้ลูกพี่ใหญ่แก๊งมาเฟีย แต่เขาก็ยังดู 'น่าหวาดกลัว' นอกจากนี้...ผู้ชายคนนี้ยังอารมณ์ร้ายอีกด้วย!

จู่หรือเขาก็เผลอมาก่อนคุยพูดกับเขาแล้วกัน บอกเขาว่านี่เป็นความเข้าใจผิด ดังนั้นเธอไม่ถือว่าเป็นพนักงานของบริษัทพวกเขา

จู่ก็อีกสักครู่ เธอก็คงกลับบ้านได้แล้วมั้ง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)